

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **Z. K.**, zastoupený JUDr. Tomášem Fuchsem, advokátem se sídlem Panská 2/4, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně**, se sídlem náměstí Svobody 4, 602 00 Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2008, č. j. 6952/08-1100-709857, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 3. 2012, č. j. 30 Ca 120/2008 - 52,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žádostí ze dne 6. 3. 2007 žalobce požádal o vrácení přeplatku na dani z příjmů fyzických osob ve výši 1.482.080 Kč. Finanční úřad Brno III rozhodnutím ze dne 14. 5. 2007, č. j. 119384/07/290913/6195, uvedenému požadavku žalobce podle § 64 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, nevyhověl. Rozhodnutí správce daně napadl žalobce odvoláním, o němž rozhodl žalovaný dne 27. 5. 2008, č. j. 6952/08-1100-709857, tak, že podané odvolání zamítl. Neztotožnil se s názorem žalobce, že existuje vratitelný přeplatek, který by bylo možné daňovému subjektu vrátit.

[2] Proti citovanému rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou podanou u Krajského soudu v Brně; ten rozsudkem ze dne 29. 3. 2012, č. j. 30 Ca 120/2008-52, podanou žalobu zamítl. Přisvědčil žalovanému, že v době řízení o žádosti žalobce neexistoval vratitelný přeplatek ve výši požadované žalobcem.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností namítaje, že jsou dány důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

[4] Již v žalobě stěžovatel uvedl, že zamítnutí jeho žádosti o vrácení přeplatku bylo nezákonné, neboť mu byla finančním úřadem od roku 1998 zadržována částka ve výši 1.482.080 Kč, aniž by byla taková daň platně vyměřena. Platební výměry ve věci daně z příjmů stěžovatele za rok 1996 vydané před rokem 2006 byly zrušeny soudem či samotnými finančními orgány a rozhodnutí žalovaného z pozdější doby již stíhá prekluze.

[5] Krajský soud se s žalobní argumentací vůbec nevypořádal. Neposuzoval, zda je správce daně oprávněn zadržovat stěžovateli nadále částku 1.482.080 Kč při absenci platného rozhodnutí finančních orgánů. Krajský soud hodnotil výlučně okolnosti platnosti platebního výměru ze dne 22. 12. 1999, č. j. FŘ/110/4736a/98-202, ovšem nezabýval se posouzením platnosti ostatních rozhodnutí. Z tohoto důvodu je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný.

[6] Stěžovatel dále odkázal na § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků a uvedl, že poslední platný úkon správce daně směřující k vyměření daně z příjmů za zdaňovací období roku 1996 byl učiněn dne 23. 6. 2000. Následovalo již jen neplatné rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2000, které z povahy věci nemůže mít vliv na běh lhůt. Naposledy tedy finanční orgány řádně a včas vyměřily stěžovateli daň z příjmů rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 12. 1999.

[7] Běh prekluzivní lhůty nemohl být podle stěžovatele přerušen v letech 2001 – 2003 ani aplikací § 41 s. ř. s., neboť řízení probíhající u Městského soudu v Praze či Nejvyššího správního soudu nebyla řízeními o přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 41 s. ř. s. Všechny pozdější rozhodnutí finančních orgánů, jimiž mu byla vyměřena daň z příjmů fyzických osob za rok 1996 tak lze považovat za nezákonná z důvodu uplynutí práva státu na vyměření daně. Napadený rozsudek krajského soudu tedy podle stěžovatele vychází z nesprávného posouzení právní otázky, zda existuje platné rozhodnutí finančního orgánu o vyměření předmětné daně či nikoliv.

[8] Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není na místě kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejprve Nejvyšší správní soud hodnotil námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů [ad III. A); důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], poté se zabýval námitkou nesprávného posouzení otázky platnosti rozhodnutí o vyměření daně krajským soudem [ad III. B); důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

III. A) Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné, jelikož se krajský soud ve svém rozsudku vůbec nezabýval oprávněním správce daně zadržovat mu i nadále finanční prostředky ve výši 1.482.080 Kč a nezkoumal platnost rozhodnutí finančních orgánů vydaných po roce 1999.

[14] K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudu pro nedostatek důvodů se zdejší soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS, (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná na www.nssoud.cz), kde uvedl, že „[n]*edostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.*“ Za nepřezkoumatelné se považuje též rozhodnutí, v němž se soud nevypořádá se všemi uplatněnými žalobními body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74).

[15] Krajský soud na straně 4 – 5 napadeného rozsudku nejprve konstatoval, že předpokladem postupu podle § 64 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků je existence vratitelného přeplatku. Dále popsal skutkové okolnosti projednávaného případu a zmínil, že v době podání žádosti o vrácení přeplatku byla vykonatelnost rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 1999 odložena rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 23. 6. 2000, č. j. 391/39270/2000, podle § 55 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, neboť uvedeným rozhodnutím byl nařízen přezkum zmiňovaného rozhodnutí žalovaného. K zákonnosti později vydaných rozhodnutí správního orgánu krajský soud odkázal na řízení probíhající u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 Ca 277/2008 a na výsledný rozsudek ze dne

8. 11. 2011, jímž městský soud zamítl žalobu podanou proti konečnému rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 16. 7. 2008, č. j. 39/19920/2008-392.

[16] Podle Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že se krajský soud se v napadeném rozsudku zmíněnými žalobními námitkami zabýval. Nejprve ve vztahu k existenci vratitelného přeplatku konstatoval, že žádný takový přeplatek v době podání žádosti stěžovatele neexistoval, jelikož vykonatelnost tehdy pravomocného rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 1999 byla odložena podle § 55 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. Ve vztahu k rozhodnutím finančních orgánů o vyměření daně z příjmů fyzických osob za rok 1996 vydaných po roce 1999 krajský soud odkázal na řízení probíhající u Městského soudu v Praze, v němž byla zákonnost těchto rozhodnutí posuzována. Vzhledem k tomu, že městský soud žalobu stěžovatele podanou proti konečnému rozhodnutí Ministerstva financí, jímž bylo přezkumné řízení pravomocně ukončeno, zamítl a neshledal tak nezákonnost napadeného rozhodnutí, krajský soud v nyní projednávané věci z jeho závěru o zákonnosti později vydaných rozhodnutí vycházel.

[17] Lze tak uzavřít, že krajský soud v souladu s výše uvedenou judikaturou na námitky stěžovatele obsažené v žalobě dostatečně reagoval a z odůvodnění jeho rozhodnutí je seznatelné, jakými úvahami byl veden při jejich posouzení. Nejvyšší správní soud sice připouští, že vypořádání žalobních námitek je poněkud kusé a mohlo by být podrobnější, aby byly úvahy soudu zřetelnější a přesvědčivější, nicméně tyto drobné nepřesnosti a nedostatky odůvodnění nezakládají nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů; námitka proto není důvodná.

III. B) Otázka platnosti rozhodnutí o vyměření daně z příjmů fyzických osob

[18] Stěžovatel v kasační stížnosti dále konstatoval, že nesouhlasí se závěrem krajského soudu ohledně platnosti rozhodnutí o vyměření daně z příjmů fyzických osob za rok 1996. Krajský soud v tomto ohledu konstatoval, že rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 1999, o které stěžovatel opíral svůj nárok na vrácení přeplatku, bylo sice platné, avšak jeho vykonatelnost byla odložena rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 23. 6. 2000, č. j. 391/39270/2000.

[19] Podle § 64 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků *je daňovým přeplatkem částka plateb převyšující splatnou daň včetně příslušenství daně.*

[20] Z § 55b odst. 5 zákona o správě daní a poplatků plyne, že *rozhodnutí o povolení nebo nařízení přezkoumání se doručuje daňovému subjektu, jehož se napadené rozhodnutí týká. Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky připuštěny. Rozhodnutí musí být odůvodněno, a je-li tímto rozhodnutím přezkoumání povoleno nebo nařízeno, má odkladné účinky vůči rozhodnutí přezkoumávanému.*

[21] Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti. Na základě provedené daňové kontroly vyměřil Finanční úřad Brno III dne 8. 6. 1998 stěžovateli dodatečným platebním výměrem, č. j. 69102/98/290913/8132, daň z příjmů fyzických osob za rok 1996 ve výši 1 482 080 Kč. K odvolání stěžovatele žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 9. 1998, č. j. FŘ/110/4736/98-202, potvrdil správnost vydaného dodatečného platebního výměru

a podané odvolání zamítl. Citované rozhodnutí žalovaného však bylo následně zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 19. 10. 1999, č. j. 29 Ca 323/98-21, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Ten následně rozhodnutím ze dne 22. 12. 1999, č. j. FŘ/110/4736a/98-202, napadený platební výměr změnil tak, že základ daně za předmětné zdaňovací období se stanovuje na částku 0 Kč a daň se vyměřuje ve výši 0 Kč. Z tohoto rozhodnutí stěžovatel dovozuje, že mu vznikl přeplatek na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1996, neboť na základě dodatečného platebního výměru ze dne 8. 6. 1998 uhradil daňovou povinnost ve výši 1.482.080 Kč, která byla následně snížena na 0 Kč.

[22] Dále je však nutné zmínit, že dne 23. 6. 2000 rozhodlo Ministerstvo financí pod č. j. 391/39270/2000, o nařízení přezkoumání výše zmiňovaného rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 22. 12. 1999 z úřední povinnosti. Poté, co byla některá další rozhodnutí správních orgánů (jejichž přesná citace a konkretizace není pro projednávanou věc podstatná) vydávaná v rámci přezkumného řízení zrušena správním soudem, žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 7. 2007, č. j. 9673/07-1101-702729, změnil napadený platební výměr tak, že stanovil stěžovateli základ daně z příjmů fyzických osob za rok 3.908.674 Kč a daň 1.482.080 Kč. Citované rozhodnutí bylo následně žalovaným dne 12. 11. 2007, č. j. 18749/07-1100-702729, shledáno neplatným pro nedostatky v poučení rozhodnutí a bylo nahrazeno rozhodnutím ze dne 10. 12. 2007, č. j. 14990/07-1101-702729, jímž byla stěžovateli vyměřená shodná daň. Řízení o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 1999 bylo ukončeno rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 16. 7. 2008, č. j. 19/19920/2008-392, tak, že ministerstvo pouze změnilo písařskou chybu v rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2007 a ztotožnilo se s výší vyměřené daně. Citované rozhodnutí bylo předmětem přezkumu u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 Ca 277/2008. V současnosti je věc na základě kasační stížnosti stěžovatele vedena u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 8 Afs 20/2012.

[23] Prvně je nutné zmínit, že pro projednávanou věc není podstatný výsledek soudního řízení o přezkoumání zákonnosti rozhodnutí vydaných v rámci přezkumného řízení, jak mylně uváděl krajský soud. Podstatou nyní projednávané věci je především posouzení, zda v době podání žádosti o vrácení přeplatku na dani z příjmů fyzických osob podané k Finančnímu úřadu Brno III dne 7. 3. 2007, resp. nejpozději do šedesáti dnů ode dne podání žádosti (§ 64 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků), přeplatek vůbec existoval, případně zda byl vratitelný. Pro posouzení této otázky však není relevantní zákonnost samotných rozhodnutí o vyměření daně, neboť ta nejsou předmětem přezkumu nyní projednávané věci, ale mohou být předmětem přezkumu v samostatném soudním řízení.

[24] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 1 Afs 101/2008-60, vyplývá, že „[z]*koumá-li správce daně podmínky pro vrácení přeplatku, zkoumá nejprve, zda vůbec nějaký přeplatek daňovému subjektu vznikl a zdali jej na některé z daní eviduje. Zjistí-li, že tomu tak je, zkoumá další podmínky pro zacházení s ním.*“ V projednávané věci však správce daně i žalovaný dospěli k závěru, že stěžovateli žádný přeplatek na dani nevznikl, neboť rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 1999, jímž byla stěžovateli stanovena daň z příjmů fyzických osob za rok 1996 ve výši 0 Kč, bylo předmětem přezkumného řízení. V souladu s § 55b odst. 5 zákona o správě daní a poplatků byla podle finančních orgánů vykonatelnost zmíněného rozhodnutí ze dne 22. 12. 1999 odložena. Krajský soud se s jejich

závěry ztotožnil a konstatoval, že v době řízení o žádosti stěžovatele neexistoval vratitelný přeplatek. S uvedeným právním názorem se Nejvyšší správní soud ztotožnil z níže popsaných důvodů.

[25] V rozsudku ze dne 18. 3. 2009, č. j. 1 Afs 11/2009-86, se Nejvyšší správní soud zabýval odkladem vykonatelnosti rozhodnutí o vyměření daně v důsledku nařízení přezkumného řízení a s tím spojenými důsledky pro možnost započtení tohoto daňového nedoplatku podle § 64 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Uvedl, že rozhodnutí o nařízení přezkoumání rozhodnutí má podle § 55b odst. 5 zákona o správě daní a poplatků *„odkladné účinky vůči rozhodnutí, jež má být přezkoumáno. (...) Existence odkladných účinků rozhodnutí způsobuje, že se odkládá vykonatelnost takového rozhodnutí; znamená to, že nelze vymoci plnění z takto uložené povinnosti. Vykonatelností rozhodnutí je totiž nutno rozumět jeho způsobilost vyvolat jím předvídané právní účinky. V konkrétním případě je sice platebním výměrem založena daňová povinnost i povinnost její úhrady v určené lhůtě, avšak do okamžiku, než je řízení o přezkoumání takového rozhodnutí ukončeno, nelze tuto povinnost vynutit; není totiž jasné, jaká (a zdali vůbec nějaká) povinnost k plnění bude tou konečnou. Eviduje-li tedy správce daně na osobním daňovém účtu žalobce daňový nedoplatek v určité výši, nelze do ukončení řízení o přezkoumání rozhodnutí (platebního výměru) s tímto účtem manipulovat v žádném směru. Aby totiž mohl správce daně převést daňový přeplatek na evidovaný daňový nedoplatek, muselo by se jednat o vykonatelný daňový nedoplatek.“*

[26] Z výše citovaného rozsudku Nejvyšší správní soud vycházel i v nyní posuzovaném případě. Ačkoliv závěry shora citované se týkaly možnosti započtení daňového přeplatku na úhradu případného nedoplatku (§ 64 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků), je argumentace ohledně důsledků způsobených nařízením přezkumného řízení aplikovatelná i v nyní posuzované věci při hodnocení, zda v době podání žádosti (či v následujících 60 dnech) správce daně vůbec evidoval na osobním daňovém účtu stěžovatele vratitelný přeplatek.

[27] Je zřejmé, že v době podání žádosti o vrácení přeplatku bylo posledním pravomocným rozhodnutím o určení daňové povinnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 1999, jímž byla stěžovateli stanovena daň z příjmů fyzických osob za rok 1996 ve výši 0 Kč. Vykonatelnost předmětného rozhodnutí žalovaného však byla odložena nařízením přezkumného řízení podle § 55b zákona o správě daní a poplatků (právní mocí rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 23. 6. 2000, č. j. 391/39270/2000). Mezi stranami není sporu o tom, že v době podání žádosti o vrácení přeplatku dne 7. 3. 2007 bylo pravomocně nařízeno přezkumné řízení ohledně přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 1999, které nebylo ukončeno. Odkladný účinek řízení o přezkoumání rozhodnutí způsobil, že byla odložena vykonatelnost rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 1999. Toto rozhodnutí tak nebylo způsobilé vyvolat jím předvídané právní účinky, ačkoliv bylo pravomocné a vyměřená daň splatná. Rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 12. 1999 tedy byla sice stěžovateli snížena daňová povinnost na 0 Kč, nicméně do okamžiku, než bylo řízení o přezkoumání takového rozhodnutí ukončeno, nebylo možné takové rozhodnutí vynutit, neboť nebylo s konečnou plaností jasné, jaká výsledná daňová povinnost bude tou konečnou.

[28] Z ustanovení § 64 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků vyplývá, že přeplatek vznikne daňovému subjektu tehdy, existuje-li na jeho osobním daňovém účtu určitá částka (aktivní saldo) převyšující splatnou daň. Základním předpokladem je tedy splatná daň, tj. daň, která byla pravomocně vyměřena a u níž současně nastal okamžik její splatnosti. Dalším předpokladem pro vznik přeplatku je skutečnost, že rozhodnutí o vyměření daně ji konečné a vykonatelné. Je-li dané rozhodnutí podrobeno nezkumnému řízení podle § 55b zákona o správě daní a poplatků, není tato podmínka splněna.

[29] Do okamžiku skončení přezkumného řízení bylo tedy aktivní saldo na osobním daňovém účtu stěžovatele způsobené snížením daňové povinnosti původně stanovené Finančním úřadem Brno III a následně změněné rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 12. 1999 „zmrazeno" a nebylo s ním možné v žádném směru manipulovat, tj. vrátit jej stěžovateli na základě jeho žádosti podle § 64 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků. Aby se totiž jednalo o přeplatek ve smyslu § 64 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, musela by částka převyšující splatnou daň na osobním daňovém účtu stěžovatele být volně disponibilní (vykonatelná), nikoliv zmrazená (blokovaná) v důsledku nařízeného přezkumného řízení.

[30] Stěžovatel měl možnost požádat o vrácení přeplatku v době mezi pravomocným vyměřením daně rozhodnutím ze dne 22. 12. 1999 a nařízením přezkumu tohoto rozhodnutí ze strany Ministerstva financí dne 23. 6. 2000. Jakmile ovšem bylo přezkumné řízení pravomocně nařízeno, byla odložena vykonatelnost původního rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 1999 o vyměření daně z příjmů fyzických osob za rok 1996 ve výši 0 Kč a s kreditní částkou na osobním daňovém účtu stěžovatele nebylo možné do skončení přezkumného řízení manipulovat.

[31] Lze tak uzavřít, že krajský soud správně konstatoval, že v předmětném případě stěžovateli daňový přeplatek ve smyslu § 64 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků vůbec nevznikl. Námitka nesprávného posouzení této otázky proto není důvodná. Nejvyšší správní soud dodává, že pro krajský soud bylo dále bezpředmětné vyčkat ukončení řízení vedeného u Městského soudu v Praze o přezkoumání rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 16. 7. 2008, jímž bylo přezkumné řízení ukončeno. Jak již bylo shora uvedeno, pro posouzení zákonnosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vrácení daňového přeplatku bylo rozhodující, zda v okamžiku rozhodování o žádosti přeplatek ve smyslu § 64 zákona o správě daní a poplatků existoval. Bližší hodnocení zákonnosti rozhodnutí o vyměření daňové povinnosti krajskému soudu v tomto řízení nepříslušelo, neboť rozhodnutí o vyměření daně mohou být podrobena soudnímu přezkumu toliko v samostatném soudním řízení (k čemuž ostatně došlo v řízení u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 Ca 277/2008). V nyní posuzované věci byl ovšem krajský soud respektovat presumpci správnosti rozhodnutí finančních orgánů o vyměření daňové povinnosti stěžovatele. Z tohoto důvodu se Nejvyšší správní soud k platnosti rozhodnutí o vyměření daně vydaných po nařízení přezkumného řízení blíže nevyjadřoval.

[32] Stejně tak se zdejší soud nezabýval ani námitkou stěžovatele týkající se zániku práva státu na vyměření daně před vydáním rozhodnutí o vyměření daně v rámci přezkumného řízení (tj. rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2007 a rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 16. 7. 2008) či možnosti jejího přerušení s ohledem na § 41 s. ř. s. Dané otázky mohou

nabývat na významu v rámci samostatného soudního řízení o přezkoumání zákonnosti těchto rozhodnutí. Nejsou však relevantní v nyní projednávané věci, v níž je předmětem přezkumu výlučně skutečnost, zda v době rozhodování o žádosti o vrácení přeplatku vůbec přeplatek ve smyslu § 64 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků existoval a zda byl vratitelný.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl jako nedůvodnou.

[34] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se jí náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. srpna 2012

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu